

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 6880 van 1 februari 2008  
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X  
2. X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Afghaanse nationaliteit, op 16 november 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 oktober 2007 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DEN VREKEN, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen, samen met hun drie kinderen, in België aan op 11 september 2007 en dienden op dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Bij brief van 10 oktober 2007 verklaarden de Griekse autoriteiten zich bereid om verzoekers, in toepassing van artikel 10.1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening nr. 343/2003), over te nemen.

1.3. Op 31 oktober 2007 werd aan verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De beslissing genomen ten opzichte van X gemotiveerd als volgt:

“(…)

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (1) de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft op 22/08/2007 met zijn gezin de buitengrenzen overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. De Griekse overheid heeft op datum van 16/10/2007 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Betrokkene heeft aan de Griekse autoriteiten een alias opgegeven.*

*Betrokkene verklaart niet te weten via welke landen hij gereisd is om België te bereiken.*

*Betrokkene verklaart naar België te zijn gekomen omdat hier de mensenrechten meer gerespecteerd worden en vluchtelingen humanaan behandeld worden. Betrokkene heeft geen familie in België of elders in de lidstaten.*

*De Griekse autoriteiten bevestigen dat betrokkene bij zijn terugkeer naar Griekenland een asielaanvraag kan indienen indien hij dit wenst.*

*Er is geen concrete basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art.3§2 of art.15 van bovengenoemde verordening.*

*Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal overgedragen worden aan de Griekse grenspolitie. (2)*

“(…)”

De beslissing genomen ten opzichte van Y is gemotiveerd in dezelfde bewoordingen.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## **2. Onderzoek van het beroep:**

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op hun argumenten dat de asielprocedure in Griekenland geen of minstens onvoldoende waarborgen biedt. Verzoekers verwijzen hierbij naar de inhoud van hun bijgevoegde stukken en benadrukken dat in Griekenland asielzoekers gemarteld werden of zonder procedure terug werden gestuurd.

2.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij in rechte beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn motivering zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeldt op basis waarvan hij de beslissingen heeft genomen, en dat deze als afdoende dienen te worden beschouwd. Verzoekers hebben kennis kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Waar verzoekers nog aanvoeren dat niet geantwoord wordt op het argument dat de asielprocedure in Griekenland geen of minstens onvoldoende waarborgen biedt, kan de Raad slechts opmerken dat verzoekers een dergelijke bemerking niet hebben gemaakt op het ogenblik dat zij gehoord werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat van een bestuur niet kan verwacht worden dat het een motivering voorziet met betrekking tot een niet aangevoerd gegeven.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikelen 3, 5, 13 en 17 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers betogen dat hun overbrenging naar Griekenland hun fysieke integriteit en veiligheid in gevaar zal brengen. Verzoekers stellen dat Griekenland onmogelijk de waarborgen kan bieden dat zij hun asielprocedure aldaar op een 'normale wijze' kunnen aanvatten en verwijzen naar een krantenartikel waarin wordt gesteld dat *"In Griekenland sprake (is) van dagelijkse mensenrechtenschendingen"*. Verzoekers menen dat België *"haar recht (misbruikt) om asielzoekers uit te wijzen naar andere landen"*. Verzoekers vragen dat de Belgische autoriteiten hun asioldossiers zouden behandelen.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM omvat het verbod van foltering en luidt als volgt:

*"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."*

Wat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggestuurd een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Waar verzoekers stellen dat ingeval van overbrenging naar Griekenland hun fysieke integriteit en veiligheid in gevaar komt, dient te worden gesteld dat dit louter beweringen betreft die door geen enkel concreet gegeven, dat betrekking heeft op verzoekers zelf, wordt gestaafd. Verzoekers vertoefden reeds in Griekenland in een detentiecentrum en toonden niet aan dat zij er gevaar liepen of onderworpen werden aan foltering en mensonterende behandelingen. Inzake het door verzoekers aangebrachte krantenartikel kan de Raad, daargelaten de vraag naar de correctheid van de in dit artikel vermelde gegevens, verder slechts vaststellen dat het artikel een aantal incidenten met vluchtelingen in Griekenland beschrijft zonder dat aannemelijk gemaakt wordt dat verzoekers het risico zouden lopen ook

bij een dergelijk incident betrokken te raken, temeer omdat verzoekers worden overgebracht naar Athene en de in het artikel omschreven problematiek betrekking lijkt te hebben op vluchtelingen in het grensgebied. Betreffende de bewering, die ook is opgenomen in een nieuwsbrief van Vluchtelingenwerk, dat er onvoldoende waarborgen zijn dat verzoekers een asielprocedure kunnen opstarten wijst de Raad op het schrijven van de Griekse autoriteiten waarin formeel wordt bevestigd dat verzoekers bij hun aankomst in Athene de kans zullen krijgen een asielverzoek in te dienen indien zij dit wensen. Daarnaast dient nog te worden gesteld dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en grotendeels door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er niet in redelijkheid kan aangevoerd worden dat verzoekers voor de behandeling van hun asielaanvraag in Griekenland niet dezelfde basiswaarborgen als in België zouden kunnen genieten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Wat betreft de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat zij op onrechtmatige wijze zouden zijn beroofd van hun vrijheid en de bestreden beslissing geen vrijheidsberovende maatregel inhoudt. Een schending van artikel 5 van het EVRM kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 13 en 17 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het vermelden van deze verdragsartikelen doch totaal niet aangeeft op welke wijze deze bepalingen zouden geschonden zijn, zodat bij gebreke aan enige toelichting, dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

2.2.5. Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat de Verordening 343/2003 tot doel heeft bindende afspraken te maken tussen de verschillende lidstaten wat betreft de behandeling van asielaanvragen. Verzoekers hebben niet de vrije keuze wat betreft het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielverzoek en tonen niet aan dat verweerder de regels die vervat zijn in de Verordening 343/2003 incorrect heeft toegepast. Bijgevolg kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij beweren dat België *“haar recht (misbruikt) om asielzoekers uit te wijzen naar andere landen”*.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**I. CORNELIS.**

**G. DE BOECK.**